

Według władz polskich powodem znacznego opóźnienia w odzyskiwaniu pomocy poza czysto technicznymi przeszkodami są przepisy polskiego prawa upadłościowego. Polskie władze wyjaśniły, że pomoc państwa, o której mowa w decyzji miała formę nieegzekwowania zobowiązań TB, mimo że w rzeczywistości korzyść z pomocy czerpały jej spółki zależne. W tej sytuacji TB formalnie odpowiadałoby za wszystkie zobowiązania, w tym kwoty, które należy odzyskać od HB i BA. Przepisy polskiego prawa rzekomo uniemożliwiają umorzenie takich należności z wyjątkiem przypadków „całkowitej niemożności”. Ponadto, jeśli roszczenia te zostają zgłoszone, syndyk masy upadłości TB zobowiązany jest do spłacenia tych należności, w tym kwot, które należałoby odzyskać od spółek zależnych. Ponadto, jeśli należności te zostają zwrócone, przestaje istnieć podstawa prawna do dochodzenia tych samych kwot od HB i BA.

Zdaniem Komisji jednakże nie wystarczy, aby Rzeczpospolita Polska skorzystała z wszystkich przysługujących jej środków. Wynikiem zastosowania tych środków musi być skuteczne i bezzwłoczne wykonanie decyzji, w przeciwnym razie należy założyć, że Rzeczpospolita Polska nie wypełniła swoich zobowiązań. Naruszenie obowiązku odzyskania przez państwo członkowskie ma miejsce, kiedy kroki podjęte przez to państwo członkowskie nie miały żadnego wpływu na faktyczny zwrot danej kwoty.

Skarga wniesiona w dniu 1 września 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich/Rzeczpospolita Polska

(Sprawa C-349/09)

(2009/C 312/18)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: K. Herrmann i M. Simerdova, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska

Żądania

— stwierdzenie, że nie wdrażając w całości dyrektywy Komisji 2005/28/WE z dnia 8 kwietnia 2005 r. ustalającej zasady oraz szczegółowe wytyczne dobrej praktyki klinicznej w odniesieniu do badanych produktów leczniczych przeznaczonych do stosowania u ludzi, a także wymogi zatwierdzania produkcji oraz przywozu takich produktów⁽¹⁾, a w każdym razie nie zawiadamiając Komisji o takich przepisach Rzeczpospolita Polska nie wypełniła swoich zobowiązań wynikających z art. 31 przedmiotowej dyrektywy;

— obciążenie Rzeczpospolitej Polskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy 2005/28/WE upłynął w dniu 29 stycznia 2006 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 91, str. 13

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (druga izba) wydanego w dniu 30 czerwca 2009 r. w sprawie T-444/07 Centre de Promotion de l'Emploi par la Micro-Entreprise (CPEM) przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich wniesione w dniu 2 września 2009 r. przez Centre de Promotion de l'Emploi par la Micro-Entreprise (CPEM)

(Sprawa C-350/09 P)

(2009/C 312/19)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnosząca odwołanie: Centre de Promotion de l'Emploi par la Micro-Entreprise (CPEM) (przedstawiciel: C. Bonnefoi, adwokat)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji;

— uwzględnienie w całości lub w części żądań przedstawionych w pierwszej instancji;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swojego odwołania CPEM podnosi trzynaście zarzutów dotyczących oddalenia przez Sąd jej wniosku o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 4 października 2007 r. dotyczącej cofnięcia pomocy finansowej przyznanej z Europejskiego Funduszu Społecznego (EFS) mocą decyzji C(1999) 2645 z dnia 17 sierpnia 1999 r.

W ramach zarzutu pierwszego wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd naruszył zasadę równego traktowania, jako że nie zastosował się do wymogu zapewnienia właściwej równowagi między argumentami stron. Poprzestając kilkakrotnie na stwierdzeniu, że Komisja odrzuca argumenty CPEM lub nie zgadza się z nimi, Sąd nie sprecyzował w istocie ani argumentów Komisji, ani sposobu, w jaki odpierają one lub obalają argumenty wnoszącej odwołanie, co prowadzi do braku równowagi w prezentacji okoliczności w toku postępowania, a zatem do braku równowagi w sposobie ich traktowania w wyroku.

W ramach zarzutu drugiego CPEM twierdzi, że Sąd naruszył prawo, odmawiając uwzględnienia „współodpowiedzialności” Komisji, w zakresie w jakim posiadała ona wiedzę o faktach zarzucanych CPEM, ale nie podjęła żadnego działania w toku okresowych kontroli dotyczących realizacji dotowanego projektu celem zablokowania wypłaty zaliczek oraz pełnej kwoty dotacji. Spoczywający na CPEM obowiązek zwrotu całości przyznanej pomocy finansowej jest więc bezzasadny w świetle argumentów przedstawionych przez CPEM, które dowodzą przynajmniej współodpowiedzialności Komisji w powstałej sytuacji przynoszącej szkodę.

W ramach zarzutu trzeciego wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd niesłusznie nie zbadał jej argumentów dotyczących wyboru podstawy prawnej kontroli, która była niezgodna z prawem, ponieważ została przeprowadzona na podstawie innego rozporządzenia niż rozporządzenie, w oparciu o które jest ona oficjalnie dokonywana.

W ramach zarzutu czwartego wnosząca odwołanie wskazuje, że Sąd naruszył prawo, uznając za niedopuszczalne żądania CPEM zmierzające do uzyskania odszkodowania za publiczne naruszenie jej wizerunku. OLAF przekazał bowiem informacje prasie lokalnej, mimo że CPEM nie otrzymała jeszcze decyzji dotyczącej cofnięcia pomocy finansowej. W tych okolicznościach upublicznienie takich informacji poważnie szkodzi wizerunkowi organizacji realizującej zadanie w interesie ogólnym, która nie ma własnych środków ani klienteli, a której źródłem finansowana są wyłącznie podmioty publiczne i prywatne dokonujące wpłat.

W ramach zarzutu piątego CPEM podnosi, że Sąd naruszył prawo oraz zasadę proporcjonalności, gdy odrzucił wniosek o symboliczne odszkodowanie na rzecz jej pracowników ze względu na brak szczególnego pełnomocnictwa udzielonego adwokatowi, mimo że uchybienia wskazane przez wnoszącą odwołanie w odniesieniu do pełnomocnictw udzielonych śledczym OLAF-u oraz pracownikom Komisji nie zostały zbadane przez Sąd.

W ramach zarzutu szóstego CPEM zarzuca Sądowi, że naruszył prawo, ograniczając zakres skargi oraz badanie zarzutu pierwszego jedynie do poszanowania prawa do obrony, mimo że CPEM wyraźnie nawiązała do fundamentalnego prawa do obrony oraz do ogólnych zasad prawa.

W ramach zarzutu siódmego wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd naruszył ponadto prawo, ograniczając zakres poszanowania prawa do obrony jedynie do zapewnienia możliwości skutecznego przedstawienia stanowiska przez adresatów decyzji

oddziałującej w sposób istotny na ich interesy. Tymczasem poszanowanie prawa do obrony ma znacznie szerszy zakres. Poza tym „użyteczny” charakter debaty z OLAF-em i Komisją oraz badanie wszystkich okoliczności niniejszej sprawy z „dbałością i bezstronnością” są w danym przypadku wysoce wątpliwe, podobnie jak nieprzekazanie przez OLAF informacji o przedmiocie skarg złożonych przeciwko CPEM.

W ramach zarzutu ósmego wnosząca odwołanie zarzuca konkretnie Sądowi, że naruszył prawo w zakresie, w jakim uznał, iż fakt poinformowania prasy o treści decyzji administracyjnej nakładającej karę, zanim jeszcze beneficjent został o niej poinformowany, nie stanowi naruszenia prawa do obrony.

W ramach zarzutu dziewiątego CPEM zarzuca Sądowi, że niesłusznie nie uwzględnił jej zarzutu dotyczącego nieposzanowania przez Komisję, w ramach postępowania zakończonego wydaniem zaskarżonej decyzji, prawa do obrony oraz zasad: domniemania niewinności, pewności prawa, równowagi i bezstronności kontroli. Poszanowanie tych ogólnych zasad prawa winno w istocie zostać zapewnione nie tylko w toku postępowań administracyjnych mogących doprowadzić do nałożenia kar, ale również w ramach dochodzeń wstępnych.

W ramach zarzutu dziesiątego wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd naruszył prawo, gdyż nie uwzględnił francuskiego pojęcia organizacji o celach niezarobkowych oraz relacji, jakie może i powinna utrzymywać taka organizacja z różnymi jednostkami samorządu lokalnego. Sąd powielił w ten sposób pierwotny błąd Komisji i OLAF-u, które uznały, że związki między CPEM a jednostkami samorządu lokalnego, w tym władzami Marsylii, stanowiły poważną nieprawidłowość.

W ramach zarzutu jedenastego wnosząca odwołanie zarzuca Sądowi, że popełnił błąd w zakresie ustaleń faktycznych, stwierdzając, że CPEM uważała, iż „przewodnik promotora” był niewiążący, i odrzucając jej argumenty w tym zakresie, podczas gdy tak naprawdę CPEM nie uważała, że ów przewodnik miał niewiążący charakter, a krytykowała jedynie fakt istnienia kilku różnych wersji, co prowadziło do braku pewności prawa oraz do naruszenia prawa do kontradiktoryjnego przedstawienia stanowiska.

W ramach zarzutu dwunastego CPEM podnosi, że Sąd dokonał nieprawidłowej wykładni pojęcia „waloryzacja”, posługując się błędnym z prawnego punktu widzenia argumentem Komisji, że owa technika zaliczenia wydatków jest dozwolona w ramach „głównego zakresu” projektów objętych EFS, lecz niedozwolona w ramach projektów pilotażowych na podstawie art. 6 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 4255/88 ⁽¹⁾.

W ramach zarzutu trzynastego wnosząca odwołanie zarzuca wreszcie Sądowi, że naruszył zasadę pewności prawa, gdyż nie ustosunkował się do zarzutu opartego na niemożności stosowania rozporządzenia nr 1605/2002⁽²⁾, na którym bazuje decyzja OLAF-u i Komisji, mimo że w okresie, gdy miały miejsce zdarzenia, obowiązywało rozporządzenie finansowe⁽³⁾ z dnia 21 grudnia 1977 r. Ponadto CPEM wnosi na podstawie art. 47 § 1 akapit drugi i trzeci regulaminu Trybunału o ustalenie faktów w drodze przesłuchania świadków.

- (1) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 4255/88 z dnia 19 grudnia 1988 r. ustanawiające przepisy wykonawcze do rozporządzenia (EWG) nr 2052/88 w odniesieniu do Europejskiego Funduszu Społecznego (Dz.U. L 374, s. 21).
- (2) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 248, s. 1).
- (3) Rozporządzenie finansowe z dnia 21 grudnia 1977 r. mające zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 356, s. 1), w brzmieniu nadanym rozporządzeniem Rady (WE, EWWiS, Euratom) nr 2779/98 z dnia 17 grudnia 1998 r. zmieniającym rozporządzenie finansowe z dnia 21 grudnia 1977 r. (Dz.U. L 347, s. 3).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Ítéltábla (Węgry) w dniu 7 września 2009 r. — Dr. Donat Cornelius Ebert przeciwko Budapesti Ügyvédi Kamara

(Sprawa C-359/09)

(2009/C 312/20)

Język postępowania: węgierski

Sąd krajowy

Fővárosi Ítéltábla (Węgry).

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Dr. Donat Cornelius Ebert.

Strona pozwana: Budapesti Ügyvédi Kamara.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy dyrektywa Rady 89/48/EWG⁽¹⁾ oraz dyrektywa 98/5/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁽²⁾ powinny być interpretowane w ten sposób, że skarżący, który posiada obywatelstwo niemieckie, zdał egzamin adwokacki w Niemczech, gdzie należy do rady adwokackiej, lecz posiada zezwolenie na pobyt i pracuje na Węgrzech, ma prawo posługiwania się w postępowaniu sądowym i administracyjnym tytułem „ügyvéd” (adwokat), który ma charakter tytułu zawodowego w państwie przyjmującym (Węgry), obok tytułu niemieckiego „Rechtsanwalt” (adwokat) i tytułu węgierskiego „európai közösségi jogász” (prawnik europejski), pomimo iż nie należy do izby adwokackiej na Węgrzech i nie uzyskał żadnego zezwolenia?

- 2) Czy dyrektywa 98/5/WE stanowi uzupełnienie dyrektywy 89/4[8]/EWG w tym znaczeniu, że dyrektywa 98/5/WE dotycząca wykonywania zawodu adwokata stanowi ustawę szczególną dotyczącą dziedziny adwokatury, podczas gdy dyrektywa 89/4[8]/EWG ogranicza się, co do zasady, do regulowania uznawania dyplomów ukończenia studiów wyższych?

(1) Dyrektywa Rady 89/48/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. w sprawie ogólnego systemu uznawania dyplomów ukończenia studiów wyższych, przyznawanych po ukończeniu kształcenia i szkolenia zawodowego, trwających co najmniej trzy lata (Dz.U. L 19, s. 16).

(2) Dyrektywa 98/5/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. mająca na celu ułatwienie stałego wykonywania zawodu prawnika w państwie członkowskim innym niż państwo uzyskania kwalifikacji zawodowych (Dz.U. L 77, s. 36).

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (czwarta izba) wydanego w dniu 29 czerwca 2009 r. w sprawie T-94/05 Athinaiki Techniki AE przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione w dniu 11 września 2009 r. przez Athinaiki Techniki AE

(Sprawa C-362/09 P)

(2009/C 312/21)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Athinaiki Techniki AE (przedstawiciel: S. A. Pappas, adwokat)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich, Athens Resort Casino AE Symmetochon

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego postanowienia,
- uwzględnienie żądań przedstawionych w postępowaniu pierwszej instancji,
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu odwołania strona wnosząca odwołanie podnosi cztery zarzuty.

W ramach zarzutu pierwszego wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd błędnie zinterpretował wcześniejsze orzecznictwo Trybunału w odniesieniu do przesłanek zgodności z prawem cofnięcia aktu administracyjnego. Aby cofnięcie takiego aktu było skuteczne należy bowiem stwierdzić, że jest on niezgodny z prawem, a jego odwołanie powinno nastąpić w rozsądnym terminie. Tymczasem w niniejszej sprawie cofnięcie aktu Komisji nastąpiło ponad cztery lata po jego wydaniu i nie przedstawiono w tym względzie żadnego uzasadnienia.